

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 461. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708760327392/facsimile.pdf> (tilgået 16. juni 2021)

Anvendt udgave: Forskrevet

skammeligt og skændigt, naar der bliver faret frem imod dem, som der bliver! Ja er De ikke enig med mig? ....

Vi er enige! sagde Gerhard.

Hun syntes halvt at være bange for Ulf – hvem hun efter eget Si-
gende aldrig talte med om disse Ting, saa lidt som han selv røbe-
de Lyst til Fortrolighed. Han nævnede sjældent eller aldrig Ediths
Navn – bojede kunstigt af, eller blev endog forbitret, naar Talen
faldt i den Retning. Madam Ravn kunde ikke rime hans God-
hjærtethed og Hensynsfuldhed sammen med den Haardhed og
Vildhed, der »paa hans slemme Aftner« stod ud af hans Ord og lø-
jerlige snirklede Hentydninger. Hun vidste, at han havde været
gift, og hun tænkte sig, at han stadig kom tilbage til Erindringen
om en ulykkelig Tid, hvor han rimeligvis selv havde meget at so-
ne og fortryde. At Ulf eller Gerhard skulde have kendt noget
nærmere til Edith i Hovedstaden, bortset fra, at de maaske havde
set hende »paa sin Komedie«, det forudsatte Madam Ravn ikke.
Hun havde kun én Gang, i sin Ungdom, været i den »store« By;
og da hun senere havde læst eller hørt om, hvor meget den havde
udvidet sig og hvor mange Mennesker der nu boede i den, saa
forestillede hun sig dens Proportioner som saa uhyre, at det ene
Menneske vel maatte være vildt fremmed for det andet. Gerhard
lod hende blive i Troen. Paa dette Punkt – Edith – var Madam
Ravn nærmest en lukket Bog. I »Visdommens Bog« stod intet om
dette Kapitel – saa lod Gerhard og Madam Ravn som efter en
stiltiende Overenskomst Kapitlet fare, skøndt det kostede Ger-
hard Overvindelse, ikke at fritte. Ganske forbigaaende havde Ma-
dam Ravn berørt, at Edith ikke havde været hjemme i en Række
Aar; hun skrev kun, naar hun sendte Penge, og da meget kort;
hun havde det godt, hvor hun var. Og Madam Ravn sukkede ....
med noget af Almuekonens Befrielse i Sukket: naar man kan sen-
de Penge hjem, og aldrig beklager sig, saa har man det godt!

Ja ja, henkastede Madam Ravn, hun er en god Pige, et godt
Barn, Edith; men egenraadig som hele vor Slægt, hun vil, hvad
hun vil, og lader sig hverken sige eller skræmme .... maaske faar

hun ogsaa engang en Mand, naar hun ikke venter for længe! For de Damer ved Komædien, de bliver jo ogsaa gift, ikkesandt?

Jo! svarede Gerhard smilende – bed sig saa i Læben og kunde ikke afholde sig fra at spørge: men har Edith ikke engang været lige ved at skulle giftes her? –

Tys! sagde Madam Ravn og vendte de tilslørede Øjne ligesom lyttende mod Stuen, hvor Hr. Svanning nyligt havde siddet: Han er nu en Stakkel, er han, og har selv forskyldt det, og – intet Ondt skal siges paa ham – aldenstund vi ikke har givet os selv vor Natur .... og Matthias og jeg tog vel Pigebarnet for haardt dengang, skøndt vi mente det bedste men bare ikke forstod hende, som jeg senere har tænkt over og nu forstaaer. Ja med *ham* var det dog næppe gaet ..... og vor ældste Datter, som vi foreslog ham, vilde han ikke vide af at sige – og hun blev da gift i Jylland og sidder jo lidt smaat i det, men med en stræbsom Mand, en pæn Mand, og sine to Børn. Ja ja, det bliver hverken altid som det skal være – men sjældent bliver det heller saa galt, som det synes; og naar vi rækker saa vidt, at vi dør, saa er det maaske det bedste, vi kan komme til. Men tal blot ikke til Svanning derom – for han kan blive saa gal, saa gal ..... aa de Mandfolk, som aldrig kan lære at styre sig – hvor mange Hug og Paamindelser de saa faar! *Der* skulde de lære af os Fruentimmer – for vi maa gaa og bære og bære og tie stille – hvad ondt og godt vi saa tænker .... tys!

Og saaledes var Sommeren nu næsten tilende. Gerhard saa' tilbage paa Opholdet i Invalidehotellet som paa en besynderlig Blanding af Oplevelse og Drøm – paa en Uvirkelighed, hvori tre, fire Menneskers Figurer og Karakterer tegnede sig bestemt nok og dog saa vagt, saa henflydende – knyttede sammen ved et magisk Baand, en Skæbnetraad, der kunde bryde hvad Øjeblik det skulde være – og som dog holdt – maaske holdt ved det, man kalder *Poesi*.

Gerhard smilede ved Ordet – og havde dog intet andet Udtryk derfor. Livet – forekom det ham – var ikke altid fortættet Handling, men langt oftere fortættede Følelser, Stemninger, intime Rørelser, Hemmeligheder, som enhver havde med sig selv og som maaske aldrig fandt noget Opgør.